

Det er nærliggende at tænke sig at moderen i stedet vil vælge den udvej, at nægte at oplyse faderens navn, allerede på grund af en teoretisk risiko for at måtte afstå barnet, og de for tiden gældende sanktioner imod en sådan nægtelse er reelt ubetydelige (ca. 200 kr i bøde, rette til særligt børnetilskud - normalbidraget bevares).

Man kan naturligvis skærpe disse sanktioner, men skal de være virkeligt motiverede skal de sandelig være særdeles skrappe - frihedsberøvelse må da være sagen, da pengestraf vil give social slagside - Synes man om tankegangen ??

Det er klart til skade for barnet, hvis faderskab ikke fastslås - dette er lovens hovedsynspunkt, også skrappe forholdsregler overfor moderen vil belaste barnet, direkte eller inddirekte.

Man kunne - eller måtte ligefrem - indføre en ret for den mulige fader til at anlægge positivt anerkendelsessøgsmål for at få sit faderskab til barnet fastslået, i og for sig en rimelig ting, der dog vil kunne være behæftet med særdeles store bevisvanskeligheder.

Særligt om mulighed B.: ville det ikke være for grotesk en tanke, om en kvinde skulle føde et barn i bevidstheden om umiddelbart at skulle aflevere det til faderen - reelt bliver der tale om tvungen bortadoption. Herudover er dette alternativ behæftet med den vanskelighed, at forældrenes indbyrdes forhold kan ændre sig i tiden mellem fastsættelsen og b.s fødsel, således at man kunne blive nødt til at omgøre afgørelse, måske endda flere gange.

Forudsætter man yderligere, at ingen af forældrene har FM ved b.s fødsel måtte man vel i ligerettens navn give moderen samme ret til at sige nej tak som faderen har - eller skal han ikke kunne sige nej tak?

Uden at man behøver detaillere at redegøre for det, vil det kunne ses at vi ved sådanne regler som de under B., C. og D. nævnte, ville skabe problemer, der i sin virkning er aldeles som de adoptions- og plejeproblemer, som vi nu prøver at begrænse ved en ændret adoptionslovgivning, ja måske endda værre, igen først og fremmest til skade for børnene.

Hvor langt kan vi da tænkes at strække os på dette område i ligerettens navn?

1. Vi kan fremsætte forslag om, at faderen skal have andel i FM, når parterne lever sammen (hvis vi kan finde kriterier for samliv (varighedskrav)) - og at han ved opløsning af samlivet skal stå lige med moderen i konkurrencen om FM. (Problemet om ægteskabslovgivning i denne forbindelse uomtalt,)
2. Vi kan kræve sankvemsret for faderen til u.æ. barnet (som for ægtefæller) i alle tilfælde - uanset samliv m.v.
3. Vi kan vel også kræve fortrinsvis for faderen, hvis moderen ønsker at bortadoptere, men det kan få hende til at opgive en bortadoption, der måske ville gavne barnet.

Længere kan vi efter min mening ikke gå.

Sluttelig vil jeg minde om, at vi måtte trække forslaget om ens børnebidrag for fædre og mødre tilbage på landsmødet 1971, hvordan tror man så at et forslag, der reelt indebærer "tvungen bortadoption" ville blive modtaget.

Med fare for at blive stemplet som reaktionær vil jeg sige, at et forslag som det fremsatte hverken er ligeret eller kvindesag - ikke før vi får børn på reagensglas.

KIRSTEN STAHLSCMIDT